Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

12 päivänä joulukuuta 2018*

Kilpailu – Kartellit tai muut yhteistoimintajärjestelyt – Televisiolähetystoiminta – Päätös, jolla sitoumusten noudattaminen määrätään velvoittavaksi – Alueellinen yksinoikeus – Ennakkoarviointi – Kolmansien osapuolten sopimusperusteisten oikeuksien heikentäminen – Oikeasuhteisuus

Asiassa T-873/16,

Groupe Canal + SA, kotipaikka Issy-les-Moulineaux (Ranska), edustajinaan asianajajat P. Wilhelm, P. Gassenbach ja O. de Juvigny,

kantajana,

jota tukevat

Ranskan tasavalta, asiamiehinään D. Colas, J. Bousin, E. de Moustier ja P. Dodeller,

Union des producteurs de cinéma (UPC), kotipaikka Pariisi (Ranska), edustajanaan asianajaja É. Lauvaux,

C More Entertainment AB, kotipaikka Tukholma (Ruotsi), edustajinaan asianajajat L. Johansson ja A. Acevedo,

ja

European Film Agency Directors – EFADs, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajanaan asianajaja O. Sasserath,

väliintulijoina,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Dawes, C. Urraca Caviedes ja L. Wildpanner,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan kuluttajaliitto (BEUC), kotipaikka Bryssel, edustajanaan asianajaja A. Fratini,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jonka kohteena on SEUT 263 artiklan nojalla esitetty vaatimus SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 26.7.2016 tehdyn komission päätöksen (asia AT.40023 – Maksutelevisiosisällön rajat ylittävä saatavuus) kumoamisesta siltä osin kuin siinä määrätään oikeudellisesti velvoittaviksi sitoumukset, joita Paramount Pictures International Ltd ja Viacom Inc. olivat tarjonneet Sky UK Ltd:n ja Sky plc:n kanssa tekemiensä audiovisuaalista sisältöä koskevien lisenssisopimusten yhteydessä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. Gratsias (esittelevä tuomari) sekä tuomarit A. Dittrich ja I. Ulloa Rubio,

kirjaaja: hallintovirkamies M. Marescaux,

ottaen huomioon kirjallisessa vaiheessa ja 14.9.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Euroopan komissio aloitti 13.1.2014 tutkimuksen, joka koski mahdollisia maksutelevisiopalvelujen suorittamiseen vaikuttavia rajoituksia kuuden amerikkalaisen studion ja keskeisimpien Euroopan unionin maksullista sisältöä levittävien yleisradiotoiminnan harjoittajien välisten lisenssisopimusten yhteydessä.

2 Komissio osoitti 23.7.2015 väitetiedoksiannon Paramount Pictures International Ltd:lle, jonka kotipaikka on Lontoo (Yhdistynyt kuningaskunta), ja Viacom Inc:lle, jonka kotipaikka on New York (New York, Yhdysvallat) ja joka on ensin mainitun emoyhtiö (jäljempänä yhdessä Paramount). Komissio esitti kyseisessä väitetiedoksiannossa alustavan päätelmänsä Paramountin Sky UK Ltd:n ja Sky plc:n (jäljempänä yhdessä Sky) kanssa tekemien lisenssisopimusten tiettyjen lausekkeiden yhteensopivuudesta SEUT 101 artiklan ja Euroopan talousalueesta (ETA) tehdyn sopimuksen 53 artiklan kanssa.

3 Komissio keskittyi tutkimuksessaan näiden lisenssisopimusten kahteen toisiinsa liittyvään lausekkeeseen. Ensimmäisellä kiellettiin Skyta tarjoamasta televisiolähetyspalveluja muulla ETA-alueella kuin Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Irlannissa asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemiin ostotiedusteluihin tai rajoitettiin tätä mahdollisuutta. Toisella määrättiin, että Paramountin oli tehdessään sopimuksia muulle ETA-alueelle kuin Yhdistyneeseen kuningaskuntaan ja Irlantiin sijoittautuneiden yleisradiotoiminnan harjoittajien kanssa velvollinen kieltämään niitä tarjoamasta televisiolähetyspalveluja muulla ETA-alueella kuin Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Irlannissa asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemiin ostotiedusteluihin tai rajoittamaan tätä mahdollisuutta.

4 Kantaja Groupe Canal + hyväksyttiin kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan 24.11.2015 tietyissä kilpailumenettelyissä tekemällä päätöksellä osallistumaan menettelyyn [SEUT 101 ja SEUT 102] artiklan mukaisten komission menettelyjen kulusta 7.4.2004 annetun komission asetuksen (EY) N:o 773/2004 (EUVL 2004, L 123, s. 18) 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna muuna henkilönä, jota asia koskee.

5 Komissio ilmoitti kantajalle 4.12.2015 päivätyllä kirjeellä, jonka otsikkona oli ”Asetuksen N:o 773/2004 13 artiklan 1 kohdan mukainen ilmoitus menettelyn luonteesta ja aiheesta”, muun muassa oikeudellisen arviointinsa SEUT 101 artiklan soveltamisesta käsiteltävän asian tosiseikkoihin sekä tätä koskevan alustavan päätelmänsä. Tämän alustavan päätelmän mukaan komission aikomuksena oli tehdä Skylle ja kullekin tutkimuksensa kohteena olleelle studiolle osoitettava päätös, jossa todettaisiin niiden rikkoneen SEUT 101 artiklaa ja ETA-sopimuksen 53 artiklaa, määrätä niille sakkoja ja määrätä ne lopettamaan kilpailusääntöjen rikkominen sekä pidättymään kaikista toimenpiteistä, joilla voisi olla samankaltainen tarkoitus tai vaikutus.

6 Paramount ehdotti 15.4.2016 sitoumuksia tarkoituksenaan poistaa komission esittämät kilpailua koskevat huolenaiheet [SEUT 101 ja SEUT 102] artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EUVL 2003, L 1, s. 1) 9 artiklan mukaisesti. Saatuaan huomautuksia muilta henkilöiltä, joita asia koskee, muun muassa kantajalta, komissio teki 26.7.2016 päätöksen SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä (asia AT.40023 – Maksutelevisiosisällön rajat ylittävä saatavuus) (jäljempänä riidanalainen päätös).

7 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklasta ilmenee, että päätöksen liitteessä mainitut sitoumukset ovat Paramountia sekä sen oikeudellisia seuraajia ja tytäryhtiöitä velvoittavia viiden vuoden ajan kyseisen päätöksen tiedoksiannosta lukien.

8 Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan 1 lausekkeen yhdeksännessä alakohdassa mainitaan oikeudenkäynnin kohteena olevat erilaiset lausekkeet (jäljempänä riidanalaiset lausekkeet). Yhtäältä on niin, että kun kyseessä on lähetys satelliitin välityksellä, näihin kuuluvat ensinnäkin lauseke, jonka mukaan vastaanotto lisenssisopimuksen kattaman alueen ulkopuolella (overspill) ei merkitse televisiolähetystoiminnan harjoittajan syyllistymistä sopimusrikkomukseen, jos se ei ole hyväksynyt tätä vastaanottoa kaikista seikoista tietoisena, ja toiseksi lauseke, jonka mukaan vastaanotto lisenssisopimuksen kattamalla alueella ei merkitse Paramountin syyllistymistä sopimusrikkomukseen, jos se ei ole hyväksynyt kolmansilta osapuolilta tällä alueella peräisin olevien dekoodereiden käyttämistä. Toisaalta on niin, että kun kyseessä on lähetys Internetin välityksellä, ensinnäkin lauseke, jolla velvoitetaan televisiolähetystoiminnan harjoittajat estämään televisio-ohjelman sisällön lataaminen tai televisio-ohjelman sisällön jakaminen (streaming) lisenssisopimuksen kattaman alueen ulkopuolella, toiseksi lauseke, jonka mukaan kuvan lähettäminen Internetin välityksellä (Internet overspill) lisenssisopimuksen kattamalle alueelle ei merkitse Paramountin sopimusrikkomusta, jos lausekkeella velvoitetaan televisiolähetystoiminnan harjoittajat käyttämään teknologiaa, jolla estetään tällainen kuvan lähettäminen, ja kolmanneksi lauseke, jonka mukaan televisio-ohjelman sisällön lähettäminen Internetin välityksellä lisenssisopimuksen kattaman alueen ulkopuolella ei merkitse televisiolähetystoiminnan harjoittajan sopimusrikkomusta, jos se käyttää teknologiaa, jolla estetään tällainen lähettäminen.

9 Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan 1 lausekkeen kolmannesta alakohdasta ilmenee lisäksi, että ilmaisulla ”televisiolähetystoiminnan harjoittajan velvoitteet” tarkoitetaan riidanalaisia lausekkeita tai vastaavia lausekkeita, joilla kielletään televisiolähetystoiminnan harjoittajaa tarjoamasta televisiolähetyspalveluja muulla ETA-alueella kuin alueella, jolla televisiolähetystoiminnan harjoittajalla on levitysoikeus, asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemiin tiedusteluihin. Vastaavasti ilmaisulla ”Paramountin velvoitteet” tarkoitetaan riidanalaisia lausekkeita tai vastaavia lausekkeita, joilla velvoitetaan Paramount kieltämään televisiolähetystoiminnan harjoittajia, jotka sijaitsevat muulla ETA-alueella kuin alueella, jolla televisiolähetystoiminnan harjoittajalla on yksinoikeuksia, tarjoamasta palveluja näillä alueilla asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemiin tiedusteluihin.

10 Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan 2 lausekkeen mukaan eri sitoumukset velvoittavat Paramountia riidanalaisen päätöksen tiedoksiantopäivästä lukien. Ensinnäkään Paramount ei tee sopimuksia, joissa on riidanalaisia lausekkeita, ei jatka niitä eikä laajenna niiden soveltamista lisenssisopimuksien yhteydessä, siten kuin nämä sopimukset on määritelty samassa liitteessä

(2.1 kohta). Tämän jälkeen todetaan maksutelevisiotuotantoa koskevien voimassa olevien lisenssisopimusten (voimassa olevat Pay-TV Output Licence Agreements) osalta, että se ei vaadi tuomioistuimessa televisiolähetystoiminnan harjoittajia noudattamaan velvoitteitaan (2.2 kohdan a alakohta). Samojen sopimusten osalta se ei noudata eikä vaadi noudattamaan suoraan eikä erikseen ”Paramountin velvoitteita” (2.2 kohdan b alakohta). Lopuksi sen on ilmoitettava Skylle 10 päivän kuluessa riidanalaisen päätöksen tiedoksiannosta ja kaikille muille ETAan sijoittautuneille televisiolähetystoiminnan harjoittajille kuukauden kuluessa tästä tiedoksiannosta, että se ei vaadi tuomioistuimessa televisiolähetystoiminnan harjoittajia noudattamaan riidanalaisia lausekkeita (2.3 kohta).

11 Kantaja oli tehnyt Paramountin kanssa maksutelevisiotuotannosta lisenssisopimuksen (Pay Television Agreement), joka tuli voimaan 1.1.2014 (jäljempänä 1.1.2014 tehty sopimus). Kyseisen sopimuksen 12 artiklassa määrätään, että sen kattama alue jakautuu ”yksinoikeusalueisiin”, jotka sijaitsevat erityisesti Ranskassa, ja ”muuhun kuin yksinoikeusalueeseen”, joka kattaa Mauritiuksen. Edellä mainitun 1.1.2014 tehdyn sopimuksen 3 artiklassa määrätään lisäksi, että Paramount ei itse käytä eikä anna millekään kolmannelle osapuolelle lupaa käyttää edelleenlähetysoikeuksia yksinoikeusalueilla. Kyseisen sopimuksen liitteessä A.IV puolestaan täsmennetään kantajan velvoitteita, jotka koskevat sellaisen geosuodatintekniikan käyttämistä, jolla estetään edelleenlähetys niiden alueiden ulkopuolelle, joille lisenssi on myönnetty.

12 Paramount ilmoitti 25.8.2016 päivätyllä kirjeellä kantajalle riidanalaisen päätöksen liitteessä olevassa 2.2 kohdan a alakohdassa mainitusta sitoumuksesta (ks. edellä 10 kohta) ja täsmensi näin ollen, että se ei vaatisi tuomioistuimessa kyseistä televisiolähetystoiminnan harjoittajaa noudattamaan riidanalaisia lausekkeita ja että se poistaisi viimeksi mainitulta kaikki riidanalaisiin lausekkeisiin perustuvat velvoitteet. Paramount täsmensi niin ikään samassa kirjeessä, että ilmaisulla ”televisiolähetystoiminnan harjoittajan velvoite” tarkoitettiin samaa kuin riidanalaisen päätöksen liitteessä. Kantaja vastasi 14.10.2016 päivätyllä kirjeellä tähän ilmoitukseen korostamalla, että sitä vastaan ei voitu vedota sitoumuksiin, jotka oli annettu menettelyssä, jossa vain komissio ja Paramount olivat olleet mukana.

Asian käsittelyn vaiheet ja osapuolten vaatimukset

13 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 8.12.2016 jättämällään kannekirjelmällä.

14 Euroopan kuluttajaliitto (BEUC) hyväksyttiin väliintulijaksi tukemaan komission vaatimuksia 13.7.2017 annetulla määräyksellä Groupe Canal + v. komissio (T-873/16, ei julkaistu, EU:T:2017:556). Union des producteurs de cinéma (UPC), European Film Agency Directors (EFADs) ja C More Entertainment AB hyväksyttiin samalla määräyksellä väliintulijoiksi tukemaan kantajan vaatimuksia. Lisäksi Ranskan tasavalta hyväksyttiin väliintulijaksi tukeman kantajan vaatimuksia unionin yleisen tuomioistuimen viidennen jaoston puheenjohtajan 13.7.2017 tekemällä päätöksellä.

15 Kantajaa kehotettiin prosessinjohtotoimena 2.5.2018 vastaamaan kirjalliseen kysymykseen, ja se noudatti tätä kehotusta 15.5.2018.

16 Kantaja ja C More Entertainment vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– toissijaisesti kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin se koskee Ranskan markkinoita ja kantajan sopimuksia ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Ranskan tasavalta vaatii unionin yleistä tuomioistuinta kumoamaan riidanalaisen päätöksen.

18 UPC vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– toissijaisesti kumoaa riidanalaisen päätöksen Ranskan markkinoiden osalta ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 EFADs vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– toissijaisesti kumoaa riidanalaisen päätöksen Ranskan markkinoiden osalta samoin kuin kantajan kanssa tehdyt ja tehtävät voimassa olevat ja tulevat sopimukset ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen ja

– velvoittaa kantajan, Ranskan tasavallan, EFADsin, UPC:n ja C More Entertainmentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 BEUC vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen ja

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Alustavia huomautuksia

22 Kantaja esittää kanteensa tueksi neljä valitusperustetta, joista ensimmäinen koskee ilmeistä arviointivirhettä siltä osin kuin kyseessä ovat riidanalaisten lausekkeiden yhteensopivuus SEUT 101 artiklan kanssa ja vahvistettujen sitoumusten vaikutukset, toinen asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan rikkomista siltä osin kuin kyseessä on niiden huolenaiheiden yksilöinti, jotka vahvistetuilla sitoumuksilla on tarkoitus poistaa, kolmas suhteellisuusperiaatteen loukkaamista ja neljäs harkintavallan väärinkäyttöä.

23 Kuten edellä 11 kohdassa esitettiin, kantaja teki Paramountin kanssa televisiolähetysten jakelusopimuksen eli 1.1.2014 tehdyn sopimuksen, joka sisältää riidanalaisia lausekkeita vastaavia lausekkeita. Kuten kantaja täsmensi vastauksena prosessinjohtotoimeen, Paramountin velvollisuus kieltää ohjelmien levittäjiä, jotka sijaitsevat muulla ETAn alueella kuin niillä, joilla kantajalla oli yksinoikeuksia, ryhtymästä passiiviseen myyntiin näille alueille ilmenee tämän sopimuksen 2 ja 3 artiklasta. Näistä määräyksistä ilmenee erityisesti, että Paramount antoi kantajalle yksinoikeuslisenssin, joka koski useita televisiolähetysten edelleenlähetyksen muotoja, että kaikki oikeudet, joista ei ole erikseen sovittu, säilyvät Paramountilla ja että Paramount on sitoutunut olemaan käyttämättä tai sallimatta minkä tahansa muunkaan kolmannen osapuolen käyttävän näitä oikeuksia

alueilla, joilla kantajalla oli yksinoikeus. Tästä seuraa, että koska jokainen kolmas osapuoli tarvitsee Paramountin nimenomaisen luvan voidakseen käyttää kyseisiä oikeuksia, sitoumus, jonka Paramount on antanut kantajan osalta ja jonka mukaan se ei anna tällaista lupaa, vastaa ”Paramountin velvoitteita”, sellaisina kuin ne on kuvattu edellä 9 kohdassa.

24 Riidanalaiseen päätökseen perustuvan velvoitteensa täytäntöönpanemiseksi Paramount ilmoitti kantajalle päätöksestään olla nostamatta enää tuomioistuimessa kannetta, jotta ”televisiolähetystoiminnan harjoittajien velvoitteita” noudatettaisiin siihen nähden, ja poistaa nämä velvoitteet siksi aikaa kuin riidanalaisen päätöksen nojalla velvoittaviksi tulleet sitoumukset kattaisivat ne. Kuten jäljempänä 95 kohdassa yksityiskohtaisemmin esitetään, tällainen toiminta Paramountin taholta kaikkia sen sopimuskumppaneita kohtaan ETAssa merkitsee sitä, että se ei enää noudata kantajaan nähden 1.1.2014 tehdyn sopimuksen 2 ja 3 artiklasta johtuvia velvoitteitaan, joiden mukaan se ei saa sallia sopimuskumppaneidensa tarjoavan televisiolähetyspalveluja alueilla, joilla kantajalla on ohjelmien levittämistä koskeva yksinoikeus, asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemien tiedustelujen perusteella.

25 Näin ollen kantajan oikeudellinen asema on heikentynyt sen jälkeen kun Paramount pani täytäntöön velvoitteen, jonka komissio oli sille määrännyt riidanalaisen päätöksen nojalla. Kun otetaan huomioon myös se, että kantaja hyväksyttiin hallinnolliseen menettelyyn muuna osapuolena, jota asia koski, ja se esitti komission sille toimittaman asiakirjan perusteella tätä koskevia huomautuksia (ks. edellä 4 ja 5 kohta), on todettava, että sillä on kanneoikeus riidanalaisen päätöksen osalta (ks. vastaavasti tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 90 kohta ja tuomio 15.9.2016, Morningstar v. komissio, T-76/14, EU:T:2016:481, 31–34 kohta), mitä komissiokaan ei kiistä.

26 Vaikka tämä oikeudellisen aseman heikentyminen antaa kantajalle kanneoikeuden riidanalaisen päätöksen osalta, kysymys siitä, kuvaako kantaja oikein täsmällisiä vaikutuksia, joita tästä päätöksestä sille aiheutuu, kuuluu asiakysymyksen piiriin.

27 Kanteessa tuodaan tässä yhteydessä esiin olennainen kysymys, joka koskee sellaisen päätöksen vaikutusten laatua ja ulottuvuutta, jolla määrätään yrityksen tarjoamien sitoumusten noudattaminen velvoittavaksi asetuksen N:o 1/2003 9 artiklassa tarkoitetulla tavalla, jos kyseiset sitoumukset koostuvat yksipuolisesta ilmoituksesta olla enää noudattamatta tiettyjä sen ja sellaisen toisen yrityksen väliseen sopimukseen kuuluvia lausekkeita, jota komission tutkimus ei ole koskenut ja jolle ei siten ole osoitettu väitetiedoksiantoa, ja jos se ei ole tarjonnut sitoumuksia tai hyväksynyt tällaisia sitoumuksia koskevaa tarjousta.

28 Tämä kysymys esitetään kolmannen kanneperusteen yhteydessä.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä siltä osin kuin kyseessä ovat riidanalaisten lausekkeiden yhteensopivuus SEUT 101 artiklan kanssa ja määrättyjen sitoumusten vaikutukset

29 Kantaja katsoo ensinnäkin, että komissio ei ole yksilöinyt riidanalaisten lausekkeiden osalta huolenaiheita, joiden tarkoitus merkitsee SEUT 101 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua rikkomista. Näistä lausekkeista seuraa sen mielestä todellisuudessa, että edistetään kulttuurien monimuotoisuutta aiheuttamatta haittaa kilpailulle, kun niiden poistaminen puolestaan johtaisi vahvempaan keskittyneisyyteen elokuvatuotannon alalla.

30 Kantaja esittää toiseksi Ranskan tasavallan tukemana, että teollis- ja tekijänoikeuksien suoja on SEU-sopimuksen sääntöjen perusteella hyväksyttävä peruste nyt käsiteltävän asian kohteena olevien kaltaisten maantieteellisten rajojen asettamiselle. UPC vetoaa tässä yhteydessä siihen, että yhtäältä ”ehdottoman” ja ”suhteellisen” alueellisen yksinoikeuden ja toisaalta ”aktiivisen” ja ”passiivisen” myynnin välisiä eroja ei voitaisi soveltaa digitaalisessa asiayhteydessä, jossa ei käytännössä tunneta

rajoja. Kun otetaan lisäksi huomioon mahdollisuudet, joita tarjoavat nykyään moninaiset maksullisen televisiolähetystoiminnan alustat Internetin välityksellä, DVD:llä tai tilausvideopalveluna, riidanalaiset lausekkeet eivät kantajan ja Ranskan tasavallan mielestä johda tosiasialliseen yksinoikeuteen eivätkä siten heikennä kilpailua. Komission olisi pitänyt tehdä täsmällinen tutkimus audiovisuaalisen elokuvatuotannon alasta, minkä puuttuessa riidanalainen päätös merkitsee todistustaakan sääntöjenvastaista kääntämistä.

31 Kantaja korostaa kolmanneksi, että riidanalaisilla lausekkeilla tavoiteltu alueellinen yksinoikeus koskee vain osaa maksutelevision markkinoilla olevasta sisällöstä, joten sillä ei voida poistaa kilpailua näiltä markkinoilta. Kantaja esittää näin ollen UPC:n ja Ranskan tasavallan tukemana, että riidanalaisilla lausekkeilla mahdollistetaan ehdottomasti tarpeellisen asianmukaisen korvauksen suorittaminen tekijänoikeuksien haltijoille kilpailtaessa ansioilla, jotka on mukautettu kunkin kansallisten markkinoiden ominaispiirteisiin sopivien käyttömahdollisuuksien mukaan. Niillä taataan myös kantajan kaltaisten toimijoiden käyttöön ottaman taloudellisen mallin elinkelpoisuus. Tämän mallin perusteella kyetään jakamaan objektiivisella tavalla riski, jota aiheuttaa unionin elokuvatuotannon rahoitus, johon kantaja on velvollinen käyttämään merkittävän osan kokonaisvaroistaan. UPC:n mukaan kyseinen malli vastaa tietyissä kansallisissa oikeusjärjestyksissä voimassa olevaa sääntelyä, mutta komissio ei ole tutkinut niitä.

32 Siten neljänneksi se, että riidanalaiset lausekkeet eivät ole sovellettavissa, heikentää välillisesti mutta varmasti kaikkia alan sopimussuhteita ja johtaa siihen, että unionin tasolla syntyy lisenssejä, joilla horjutetaan neuvottelutasapainoa unionin tuottajien vahingoksi. Rahoituksen saatavuutta unionin audiovisuaalista tuotantoa varten, myös lupamaksuilla, joita yleisradiotoiminnan harjoittajat suorittavat kansallisille audiovisuaalisesta lähetystoiminnasta vastaaville yhteisöille, rajoitetaan siten huomattavasti, joten kuluttajille kohdistettavan tarjonnan laatu ja monipuolisuus ja viime kädessä SEU 3 artiklan ja SEUT 167 artiklan 4 kohdan nojalla suojattu kulttuurien monimuotoisuus vaarantuvat. Kun komissio on todennut vain, että hyväksyttyjen sitoumusten perusteella Paramount voisi edelleen antaa lisenssejä alueellisin perustein, se ei ole perustellut päätöstään oikeudellisesti riittävällä tavalla, kun otetaan huomioon tämän seikan merkityksellisyys kantajan yksilöimien seurauksien kannalta.

33 Komissio kiistää BEUC:n tukemana tämän perusteen oikeellisuuden.

34 Muistutettakoon, että asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan 1 kohdan sanamuoto on seuraava:

”Jos komissio aikoo tehdä päätöksen, jossa rikkominen määrätään lopetettavaksi, ja kun asianomaiset yritykset esittävät sitoumuksia, joiden tarkoituksena on poistaa komission ennakkoarvioinnissaan niille esittämät huolenaiheet, komissio voi päätöksellään määrätä kyseisten sitoumusten noudattamisen yritystä velvoittavaksi. Päätös voidaan tehdä määräajaksi ja päätöksessä on todettava, ettei komission jatkotoimille ole enää perusteita.”

35 Asetuksen N:o 1/2003 johdanto-osan 13 perustelukappaleessa todetaan lisäksi seuraavaa:

”Jos yritykset esittävät komissiolle sopimuksen tai käytännön kieltämiseen mahdollisesti johtavan menettelyn yhteydessä sitoumuksia komission huolenaiheiden poistamiseksi, komission olisi voitava tehdä päätöksiä, joiden mukaan sitoumukset ovat asianomaisia yrityksiä velvoittavia. Sitoumuksia koskevissa päätöksissä tulisi todeta, että komission jatkotoimille ei ole enää perusteita, ilman että todetaan, onko määräyksiä rikottu tai rikotaanko niitä vielä. – –”

36 Komission tehtävänä on asetuksen N:o 1/2003 9 artiklaa sovellettaessa vain tarkastaa, että ehdotetuilla sitoumuksilla poistetaan sen asianomaisille yrityksille esittämät huolenaiheet ja että kyseiset yritykset eivät ole esittäneet vähemmän pakottavia sitoumuksia, joilla huolenaiheet voidaan poistaa yhtä asianmukaisesti (tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41 kohta).

37 Lisäksi on korostettava, että – kuten asetuksen N:o 1/2003 9 artiklasta ilmenee – ennakkoarviointi, johon tässä säännöksessä viitataan (ks. edellä 34 kohta), on kohdistettu komission tutkimuksen kohteena oleville yrityksille ja sen tarkoituksena on antaa viimeksi mainituille mahdollisuus arvioida, onko niiden tarkoituksenmukaista ehdottaa sopivia sitoumuksia, joilla korjattaisiin komission toteamat kilpailuongelmat. Kyseisiä yrityksiä vastaan vireille pannun kilpailusääntöjen rikkomista koskevan menettelyn päättämisen ansiosta yritykset voivat näet välttää kilpailuoikeuden rikkomisen toteamisen ja mahdollisen sakon määräämisen (tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 48 kohta).

38 Edellä esitetystä ilmenee, että vaikka asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan nojalla tehdyn päätöksen perusteluihin on sisällyttävä ennakkoarviointi, jonka perusteella on aloitettu tuloksellinen neuvottelu näistä sitoumuksista, nämä perustelut eivät voi missään tapauksessa sisältää kaikkia seikkoja, jotka ovat tarpeen SEUT 101 artiklan 1 kohdan rikkomisen toteamiseksi, eivätkä varsinkaan seikkoja, joiden perusteella voitaisiin katsoa, että tämän säännöksen 3 kohtaa ei voida soveltaa alun perin sääntöjenvastaiseksi todettuun menettelytapaan.

39 Kuten komissio esittää, riidanalaisen päätöksen laillisuusvalvonta voi näin ollen koskea vain sitä, osoittavatko riidanalaisessa päätöksessä esitetyt seikat kilpailua koskevat huolenaiheet perustelluiksi, poistavatko, mikäli tähän vastataan myöntävästi, velvoittaviksi määrätyt sitoumukset nämä huolenaiheet, ja lopuksi, tarjosiko Paramount sitoumuksia, jotka olisivat vähemmän pakottavia ja jotka poistaisivat huolenaiheet yhtä asianmukaisella tavalla.

40 Komissio on esittänyt tässä yhteydessä riidanalaisen päätöksen 37–44 perustelukappaleessa, että sopimukset, jotka johtavat ehdottomaan alueelliseen yksinoikeuteen, merkitsevät kansallisten markkinoiden eristämistä ja ovat ristiriidassa yhtenäismarkkinoiden perustamista koskevan SEU-sopimuksen tavoitteen kanssa. Näiden lausekkeiden tavoitteena katsotaan siis olevan kilpailun rajoittaminen, ellei niiden taloudelliseen ja oikeudelliseen asiayhteyteen kuuluvien muiden seikkojen perusteella voida todeta, että ne eivät ole omiaan johtamaan tällaiseen lopputulokseen. Tämän viimeksi mainitun seikan osalta tekijänoikeuden suojan tarkoituksena on taata tekijälle asianmukainen korvaus eikä mahdollisimman suurta korvausta, joka perustuisi järjestelyihin, joilla poissuljetaan kokonaan rajat ylittävät televisiolähetyspalvelut ja saadaan siten aikaan ehdoton alueellinen suoja.

41 Kuten komissio on esittänyt riidanalaisen päätöksen 46–49 perustelukappaleessa, riidanalaisten lausekkeiden tavoitteena on niiden sisällön, tavoitteiden sekä taloudellisen ja oikeudellisen asiayhteyden perusteella rajat ylittävän kilpailun poissulkeminen kokonaan ja ehdottoman alueellisen suojan antaminen Paramountin sopimuskumppaneina oleville yleisradiotoiminnan harjoittajille.

42 On todettava, että edellä 40 ja 41 kohdassa tiivistetyt perustelut ovat perusteltuja ja että ne riittävät oikeuttamaan huolenaiheet, jotka liittyvät riidanalaisten lausekkeiden yhteensopivuuteen SEUT 101 artiklan 1 kohdan kanssa. Toisin kuin kantaja esittää, Ranskan tasavalta, EFADs, UPC ja C More Entertainment siis väittävät, että riidanalaista päätöstä on perusteltu oikeudellisesti riittävällä tavalla eivätkä sen perustelut ole virheellisiä.

43 Tosin erityisesti tosiseikkoihin liittyvässä asiayhteydessä, jolle ovat ominaisia merkittävät esteet, jotka rajoittavat vakavalla tavalla rajat ylittävän televisiolähetysten jakelun mahdollisuuksia, se, että oikeuksien haltija on myöntänyt vain yhdelle lisenssinsaajalle määrätyksi ajaksi yksinoikeuden yleisradioida suojatun aineiston tietystä jäsenvaltiosta ja siten kieltää sen levittämisen kolmansien osapuolten toimesta, jotka eivät ole saaneet kyseisten oikeuksien haltijoiden lupaa eivätkä makseneet heille korvausta, ei ole riittävä peruste sille päätelmälle, että tällaista sopimusta on pidettävä perustamissopimuksessa kielletyn yritysten välisen järjestelyn tarkoituksena, keinona tai seurauksena (ks. vastaavasti tuomio 6.10.1982, Coditel ym., 262/81, EU:C:1982:334, 15 ja 16 kohta ja tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 137 kohta).

44 Näin ollen tekijänoikeuksien haltija voi lähtökohtaisesti myöntää tietyksi ajaksi yhdelle lisenssinsaajalle yksinoikeuden yleisradioida satelliitin välityksellä suojatun aineiston yhdestä lähettämisjäsenvaltiosta tai useammista jäsenvaltioista (tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 138 kohta).

45 Sitä vastoin silloin kun tekijänoikeuden haltijan tekemiin sopimuksiin sisältyy lausekkeita, joiden nojalla kyseinen haltija on jatkossa velvollinen kieltämään kaikkia sopimuskumppaneitaan ETAn markkinoilla ryhtymästä passiiviseen myyntiin sen jäsenvaltion ulkopuolella sijaitseville maantieteellisille markkinoille, jonka osalta niille on myönnetty yksinoikeuslisenssi, näillä lausekkeilla myönnetään sopimusperusteisesti ehdoton alueellinen yksinoikeus ja rikotaan siten SEUT 101 artiklan 1 kohtaa.

46 Sopimus, jolla pyritään eristämään uudelleen kansalliset markkinat, saattaa olla EUT-sopimuksen tavoitteen, joka koskee kansallisten markkinoiden yhtenäistämistä yhtenäismarkkinat muodostamalla, vastainen. Näin ollen sopimuksia, joilla pyritään eristämään kansalliset markkinat kansallisten rajojen mukaan tai joilla tehdään vastavuoroinen kansallisille markkinoille pääsy vaikeammaksi, on lähtökohtaisesti pidettävä sellaisina, joilla pyritään rajoittamaan kilpailua SEUT 101 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla (tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 139 kohta).

47 Tässä yhteydessä on otettava huomioon unionin oikeuden kehittyminen erityisesti televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 3.10.1989 annetun neuvoston direktiivin 89/552/ETY (EYVL 1989, L 298, s. 23) ja tiettyjen satelliitin välityksellä tapahtuvaan yleisradiointiin ja kaapeleitse tapahtuvaan edelleen lähettämiseen sovellettavien tekijänoikeutta sekä lähioikeuksia koskevien sääntöjen yhteensovittamisesta 27.9.1993 annetun neuvoston direktiivin 93/83/ETY (EYVL 1993, L 248, s. 15) myötä, sillä niillä pyritään varmistamaan siirtyminen kansallisista ohjelmien tuotanto- ja jakelumarkkinoista yhtenäismarkkinoihin (tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 121 kohta).

48 Tässä yhteydessä silloin, jos lisenssisopimuksella on tarkoitus kieltää televisiolähetyspalvelujen rajat ylittävä tarjoaminen tai rajoittaa sitä, sillä on katsottava olevan tarkoitus rajoittaa kilpailua, ellei muiden sen taloudelliseen ja oikeudelliseen asiayhteyteen liittyvien seikkojen perusteella voida todeta, ettei tällainen sopimus ole omiaan rajoittamaan kilpailua (tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 140 kohta).

49 On siis tutkittava sekä riidanalaisten lausekkeiden kohdetta että taloudellista ja oikeudellista asiayhteyttä, johon ne kuuluvat.

50 Kuten edellä 3, 8, 9, 11 ja 23 kohdasta ilmenee, tässä yhteydessä keskinäisillä velvoitteilla, joista on määrätty Paramountin ja sen sopimuskumppaneiden, muun muassa kantajan, välisten riidanalaisten lausekkeiden nojalla, pyritään nimenomaan poistamaan niihin liittyvien sopimusten kohteena olevan audiovisuaalisen sisällön televisiolähetyspalvelujen rajat ylittävä tarjoaminen. Näillä lausekkeilla annetaan siten sopimusperusteisesti ehdoton alueellinen suoja, joten niillä pyritään poistamaan kokonaan rajat ylittävä kilpailu eri yleisradiotoiminnan harjoittajien väliltä niiden tarjoamien palvelujen alalla. Kun otetaan huomioon edellä 43–48 kohdassa esitetyt seikat, nämä lausekkeet ovat näin ollen omiaan herättämään komissiossa huolen niiden SEUT 101 artiklan 1 kohdan vastaisesta kilpailunvastaisesta tarkoituksesta (ks. vastaavasti tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 142 ja 144 kohta).

51 Asianomaisten lausekkeiden taloudellisen ja oikeudellisen asiayhteyden osalta on lisäksi todettava, että – toisin kuin kantaja, Ranskan tasavalta, EFADs, UPC ja C More Entertainment väittävät – sillä perusteella, että riidanalaiset televisiolähetystoimintaa koskevat sopimukset koskevat tekijänoikeuden kattamia teoksia, ei voida todeta, että ne eivät voisi haitata kilpailua.

52 Yhtäältä näet sitoumukset, joiden noudattaminen on määrätty riidanalaisen päätöksen nojalla velvoittavaksi, eivät vaikuta televisuaalisen sisällön, johon Paramountilla on oikeudet, levittämistä koskevien yksinoikeuslisenssien varsinaiseen myöntämiseen. Kyseisillä sitoumuksilla pyritään päinvastoin lopettamaan riidanalaisten lausekkeiden soveltaminen, koska ne johtavat ehdottomaan alueelliseen yksinoikeuteen ja niiden tarkoituksena on poistaa kilpailu kokonaan eri yleisradiotoimintaa harjoittavien toimijoiden väliltä näiden oikeuksien kattamien teosten osalta televisiolähetysten jakelua koskevissa sopimuksissa vahvistettujen keskinäisten velvoitteiden muodostaman kokonaisuuden perusteella.

53 Vaikka toisaalta teollis- ja tekijänoikeuksien erityisenä tavoitteena on taata niihin perustuvien oikeuksien haltijoille mahdollisuus hyödyntää niitä kaupallisesti, tällä tavoitteella ei kuitenkaan taata niille mahdollisuutta vaatia korkeinta mahdollista korvausta vaan ainoastaan asianmukainen korvaus. Tätä päätelmää tukevat tekijänoikeuden ja lähioikeuksien tiettyjen piirteiden yhdenmukaistamisesta tietoyhteiskunnassa 22.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/29/EY (EYVL 2001, L 167, s. 10) johdanto-osan kymmenes perustelukappale sekä vuokraus- ja lainausoikeuksista sekä tietyistä tekijänoikeuden lähioikeuksista henkisen omaisuuden alalla 12.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/115/EY (EUVL 2006, L 376, s. 28) johdanto-osan viides perustelukappale (tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 107 ja 108 kohta).

54 Jotta tämän oikeuden haltijan korvaus olisi asianmukainen, sen on oltava sopivassa suhteessa todelliseen tai todennäköiseen henkilöiden, jotka nauttivat tai haluavat nauttia tästä palvelusta, määrään. Niinpä tällaisen korvauksen on televisiolähettämisen alalla oltava muun muassa sopivassa suhteessa kyseisiä lähetyksiä koskeviin muuttujiin, kuten niiden todellinen yleisö, niiden mahdollinen yleisö ja kielitoisinto. Tämä näkemys vahvistetaan direktiivin 93/83 johdanto-osan 17 perustelukappaleessa (tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 109 ja 110 kohta).

55 Tässä yhteydessä on todettava, että lisenssijärjestelmässä, jossa ei ole lausekkeita, joilla pyrittäisiin eristämään markkinat kansallisten rajojen mukaan, ei ole mitään estettä sille, että kyseisten oikeuksien haltija vaatii tässä yhteydessä korvauksen, jossa otetaan huomioon todellinen ja mahdollinen yleisö sekä lähettämisjäsenvaltiossa että missä tahansa muussa jäsenvaltiossa, jossa suojattua aineistoa sisältäviä lähetyksiä myös vastaanotetaan. Kyseisten oikeuksien kohteena olevien teosten vastaanottamiseen tarvittava teknologia mahdollistaa näet todellisen ja mahdollisen yleisen määrittämisen jaoteltuna maittain, joista ostotarjoukset ovat peräisin (ks. vastaavasti tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 112 ja 113 kohta). Sama teknologia mahdollistaa myös aktiivisten myynninedistämistoimien mukauttamisen siten, että ne rajoittuvat alueelle, jolle yksinoikeuslisenssi on myönnetty.

56 Tässä yhteydessä ei ole mitään syytä poissulkea sitä, että oikeuksien haltija voisi vaatia lisenssistä lisähintaa, jossa otetaan huomioon tosiasiallinen ja mahdollinen yleisö koko ETAssa. Sitä vastoin välttämättä suurempi lisähinta, jota suoritetaan ehdottomasta alueellisesta yksinoikeudesta, perustuu keinotekoisiin hintaeroihin eriytyneillä kansallisilla markkinoilla, mikä on yhteensovittamattomassa ristiriidassa EUT-sopimuksen keskeisen tavoitteen, sisämarkkinoiden luomisen kanssa. Tässä tilanteessa mainitun lisähinnan ei voida katsoa olevan osa kyseessä olevien oikeuksien haltijoille taattua asianmukaista korvausta (ks. vastaavasti tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 114–116 kohta).

57 Vastaavasti on niin, että siltä osin kuin kyseessä on kantajan kaltaisen toimijan toiminta, mahdollinen tilaushintojen aleneminen Ranskan alueella tasolta, jolla ne ovat siihen mennessä olleet riidanalaisten lausekkeiden soveltamisen takaaman ehdottoman alueellisen suojan ansiosta, voidaan korvata sillä, että Paramount on ilmoittanut riidanalaisen päätöksen nojalla velvoittaviksi tulleiden sitoumusten täytäntöönpanemiseksi aikomuksestaan olla enää vaatimatta kyseisten lausekkeiden soveltamista. Tämä ilmoitus merkitsee sitä, että kantaja voi jatkossa vapaasti kohdistaa toimintaansa koko ETAssa eikä

pelkästään Ranskassa asuvaan asiakaskuntaan. Tämä vastaa SEU-sopimuksen olennaista päämäärää, sillä siinä vahvistetaan sisärajattomat markkinat, joilla kilpailua ei vääristetä SEUT 101 artiklan 1 kohdassa kielletyillä sopimuksilla, päätöksillä tai yhdenmukaistetuilla menettelytavoilla. Vaikka kantaja käyttää osan tuloistaan erityistä tukea tarvitsevien audiovisuaalisten tuotteiden rahoittamiseen, normaali kilpailu, joka on nyttemmin avattu ETAn tasolla, antaa näin ollen sille mahdollisuuksia, jotka riidanalaiset lausekkeet siltä kielsivät niin kauan kuin Paramountilla oli aikomus vaatia niiden noudattamista.

58 Tästä seuraa, että kantajan, Ranskan tasavallan, EFADsin, UPC:n ja C More Entertainmentin väitteet, jotka koskevat riidanalaisten lausekkeiden väitettyä lainmukaisuutta SEUT 101 artiklan 1 kohdan kannalta (ks. edellä 29–32 kohta), on hylättävä. Sama pätee edellä 55 kohdassa esitetyistä syistä väitteeseen, jonka mukaan olisi mahdotonta erottaa toisistaan aktiivinen myynti ja passiivinen myynti yksinoikeusalueen ulkopuolelle digitaalisessa ympäristössä (ks. edellä 30 kohta).

59 Koska on lisäksi katsottava, että perustelut, joiden mukaan riidanalaisilla lausekkeilla edistetään kulttuurituotantoa ja kulttuurien monimuotoisuutta ja niiden poistamisella väitetysti vaarannettaisiin unionin kulttuurituotanto (ks. edellä 30–32 kohta), perustuvat siihen, että SEUT 101 artiklan 3 kohtaa voitaisiin soveltaa kyseisiin lausekkeisiin, nämä perustelut eivät voi menestyä.

60 Tällaisilla perusteluilla pyritään esittämään, että riidanalaisilla lausekkeilla edistettäisiin audiovisuaalisten tuotteiden tuotantoa tai jakelua.

61 Kuten edellä 34–39 kohdassa esitetyistä perusteluista ilmenee, menettelyyn, jonka perusteella tarjotut sitoumukset hyväksytään, sovelletaan kuitenkin periaatetta, jonka mukaan tutkimuksen kohteena oleville yrityksille ilmoitetaan komission esittämistä huolenaiheista, ja ne arvioivat, onko tarkoituksenmukaista ehdottaa tulevaisuutta varten sitoumuksia sen vastineeksi, että komissio ei totea kilpailusääntöjen rikkomista menneiden tapahtumien osalta. Komissio puolestaan arvioi, onko tarkoituksenmukaista luopua toteamasta SEUT 101 artiklan 1 kohdan rikkomista ja säästää siten voimavaroja, jotka sen olisi pitänyt kohdentaa kyseiseen asiaan, vastineeksi sitoumuksista, jotka jo lähtökohtaisesti koskevat tulevaisuutta ja joilla hälvennetään kaikki sen asiaan liittyvät huolenaiheet.

62 Tässä yhteydessä sen pohtiminen, täyttääkö menettelytapa, joka on herättänyt kyseisiä huolia, SEUT 101 artiklan 3 kohdan päällekkäiset soveltamisedellytykset, ei liity riidanalaisen päätöksen kaltaiseen päätökseen. Yhtäältä näet tämän säännöksen soveltaminen edellyttää SEUT 101 artiklan 1 kohdan rikkomisen toteamista. Toisaalta SEUT 101 artiklan 3 kohtaa sovellettaessa on määritettävä SEUT 101 artiklan 1 kohtaa rikkovasta sopimuksesta aiheutuvat kilpailunvastaiset vaikutukset ja selvitettävä, ylittävätkö nämä kilpailua edistävät vaikutukset kilpailunvastaiset vaikutukset (tuomio 23.10.2003, Van den Bergh Foods v. komissio, T-65/98, EU:T:2003:281, 107 kohta).

63 Ensinnäkin on niin, että – kuten edellä 34 ja 35 kohdassa on esitetty – silloin kun komissio arvioi, että tarjottu sitoumus on omiaan poistamaan sen esittämät huolenaiheet, se voi tehdä sen noudattamisen velvoittavaksi päätöksellä, joka koskee sitoumusta tarjonnutta yritystä, ilman että tämä toimielin voisi kuitenkaan vahvistaa kyseisessä päätöksessä, onko rikkomista tapahtunut tai onko se edelleen olemassa.

64 Toiseksi sillä, että tarjottujen sitoumusten noudattaminen määrätään velvoittavaksi, pyritään nimenomaan hälventämään komission esittämiä kilpailuun liittyviä huolenaiheita poistamalla kokonaan SEUT 101 artiklan 1 kohdan rikkomiset tulevaisuuden varalta, mikä menettäisi merkityksensä, jos sovellettaisiin 101 artiklan 3 kohtaa. Tämän viimeksi mainitun määräyksen tarkoituksena ei näet ole pakottaa tutkimuksen kohteena olevaa yritystä muuttamaan menettelytapaansa, jonka osalta komissio on ilmaissut kilpailuun liittyviä huolenaiheita, vaan nimenomaan ilmoittaa, että SEUT 101 artiklan 1 kohtaa ei sovelleta, jolloin kyseinen yritys saa jatkaa toimintaa, joka aiheutti tutkimuksen aloittamisen.

65 Vaikka komissio voi hyväksyä ja määrätä velvoittavaksi ehdotetun sitoumuksen, jonka nojalla muutetaan sopimusta, päätöstä tai yhdenmukaistettua menettelytapaa, jotka herättävät huolenaiheita SEUT 101 artiklan 1 kohdan kannalta, jotta ne jatkossa täyttävät SEUT 101 artiklan 3 kohdan edellytykset, se ei siis ole velvollinen arvioimaan, täyttääkö tällainen sopimus, tällainen päätös tai tällainen yhdenmukaistettu menettelytapa nämä edellytykset, jos ehdotettu sitoumus merkitsee yksinkertaisesti kertakaikkista luopumista tästä menettelytavasta, kuten tässä tapauksessa.

66 Edellä esitetystä seuraa, että unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei ole antaa sille SEUT 263 artiklan nojalla tehtäväksi annetun laillisuusvalvonnan yhteydessä ratkaisua kantajan perusteluista, joiden mukaan riidanalaisilla lausekkeilla edistetään kulttuurituotantoa ja kulttuurien monimuotoisuutta ja niiden poistamisella väitteiden mukaan vaarannettaisiin unionin kulttuurituotanto. Kantaja voi sitä vastoin esittää nämä perustelut kansallisessa tuomioistuimessa oikeudenkäynnissä, jonka Paramount on pannut vireille 1.1.2014 tehdyn sopimuksen perusteella, sillä tämä tuomioistuin voi saattaa asian tässä yhteydessä sekä komission käsiteltäväksi asetuksen N:o 1/2003 15 artiklan nojalla että unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saman asetuksen 16 artiklan ja SEUT 267 artiklan nojalla (ks. jäljempänä 102 kohta).

67 Joka tapauksessa on todettava, että edellä 53–57 kohdassa esitetyissä näkemyksissä poissuljetaan SEUT 101 artiklan 3 kohdan soveltaminen, koska riidanalaisissa lausekkeissa määrätään rajoituksista, joilla mennään pidemmälle kuin on tarpeen teollis- ja tekijänsuojaa tarvitsevien audiovisuaalisten teosten tuotantoa ja jakelua varten, joten ne eivät täytä vähintään yhtä SEUT 101 artiklan 3 kohdassa määrätyistä päällekkäisistä edellytyksistä eli sitä, että asianomaisille yrityksille ei aseteta rajoituksia, jotka eivät ole välttämättömiä näiden oikeuksien suojaamiseksi (ks. vastaavasti tuomio 4.10.2011, Football Association Premier League ym., C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, 145 kohta).

68 Erityisesti yhtäältä ehdottomalla alueellisella suojalla ylitetään selvästi se, mikä on välttämätöntä SEUT 101 artiklan 3 kohdassa edellytetyn tuotannon tai tuotteiden jakelun tehostamisen taikka teknisen tai taloudellisen kehityksen edistämisen kannalta, minkä osoittaa kyseisten sopimusten osapuolten halu kieltää kokonaan televisiolähetysten rajat ylittävät lähetyspalvelut, vaikka kyseessä ovat teokset, joiden osalta Paramount on itse myöntänyt lisenssin ja niitä levitetään jonkin jäsenvaltion alueella (ks. vastaavasti tuomio 8.6.1982, Nungesser ja Eisele v. komissio, 258/78, EU:C:1982:211, 77 kohta).

69 Edellä 57 kohdassa esitetyistä näkemyksistä ilmenee, että se, että tulot, joita kantaja saa Ranskassa sijaitsevilta asiakkailta, mahdollisesti vähentyvät, voidaan korvata sillä, että kun riidanalaisella päätöksellä velvoittaviksi määrätyt sitoumukset toteutetaan, se voi jatkossa vapaasti kohdistaa toimintaansa asiakaskuntaan, joka sijaitsee koko ETAssa eikä yksinomaan Ranskassa.

70 Toisaalta on niin, että perustelu, jonka mukaan riidanalaisilla lausekkeilla ei poisteta kokonaan kilpailua niiden kattamien teosten osalta, koska teokset ovat saatavilla myös välineillä, jotka eivät kuulu näiden lausekkeiden soveltamisalaan, koskee SEUT 101 artiklan 3 kohdan b alakohdassa olevaa edellytystä. Edellä 53–56 ja 67–69 kohdassa esitetyt syyt ovat riittävä perustelu hylätä SEUT 101 artiklan 3 kohdan soveltaminen tässä tapauksessa (tuomio 8.6.1982, Nungesser ja Eisele v. komissio, 258/78, EU:C:1982:211, 74, 75 ja 78 kohta).

71 Komissio on esittänyt nämä arvioinnit lähinnä riidanalaisen päätöksen 40–44 perustelukappaleessa SEUT 101 artiklan 1 kohdan soveltamista koskevan ennakkoarviointinsa yhteydessä.

72 Tästä seuraa, että vaikka olisi katsottava, että komissio oli velvollinen tutkimaan SEUT 101 artiklan 3 kohdan sovellettavuuden riidanalaisessa menettelyssä, riidanalaisen päätöksen 52 perustelukappaleen päätelmää, jonka mukaan sen alustava tutkimus oli johtanut päätelmään, jonka mukaan SEUT 101 artiklan 3 kohdan päällekkäiset soveltamisedellytykset eivät täyttyneet, on luettava riidanalaisen päätöksen 40–44 perustelukappaleessa esitettyjen perustelujen valossa. On siis katsottava, että tämä komission arviointi ei ole virheellinen.

73 Näin ollen riidanalaista päätöstä on siis ensinnäkin perusteltu oikeudellisesti riittävällä tavalla sen osalta, olivatko Paramountin tässä tapauksessa tarjoamat sitoumukset olla enää noudattamatta riidanalaisia lausekkeita omiaan poistamaan huolenaiheet, joita komissio oli esittänyt kilpailun osalta, ja toiseksi tämä toimielin ei ole tehnyt virhettä vastatessaan myöntävästi tähän samaan kysymykseen.

74 Ensimmäinen peruste on siis hylättävä.

75 Seuraavaksi on tutkittava kolmas kanneperuste.

Kolmas kanneperuste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista

76 Kolmas kanneperuste sisältää kaksi osaa, joista ensimmäinen koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista sen vuoksi, että sitoumukset, joiden noudattaminen on määrätty velvoittavaksi, ovat ilmeisen suhteettomia (ks. jäljempänä 77 ja 78 kohta), ja toinen sitä, että kolmansien osapuolten, kuten kantajan, sopimusperusteisia oikeuksia on perusteettomasti heikennetty (ks. jäljempänä 79 kohta).

77 Kantaja näet esittää Ranskan tasavallan tukemana, että sitoumuksiin on sovellettava suhteellisuusperiaatetta, vaikka ne perustuvat tutkimuksen kohteena olevan osapuolen antamaan tarjoukseen. Komission olisi pitänyt tässä yhteydessä varmistaa, että sitoumukset poistivat sen esittämät huolenaiheet ja että asianomainen yritys ei ollut ehdottanut vähemmän pakottavaa sitoumusta, joka olisi poistanut ne yhtä asianmukaisella tavalla.

78 Komission on yhtäältä määrännyt velvoittaviksi sitoumuksia, jotka eivät poistaneet sen ennakkoarvioinnissa esittämiä huolenaiheita mutta jotka ovat selvästi pakottavampia kuin olisi ollut tarpeen tosiasiallisesti esitettyjen huolenaiheiden poistamiseksi. Tämä arviointi on erityisen perusteltu siksi, että riidanalaisilla sitoumuksilla on haitallinen vaikutus kulttuurien monimuotoisuuteen koko ETAssa niiden tulojen menettämisen vuoksi, joita televisiolähetystoiminnan harjoittajat voisivat kohdentaa eurooppalaisten elokuvien toteuttamiseen.

79 Kantaja esittää toisaalta Ranskan tasavallan tukemana, että sitoumukset, joiden noudattaminen määrättiin velvoittavaksi riidanalaisella päätöksellä, vaikuttavat kolmansien osapuolten etuihin, koska niillä muutetaan yksipuolisesti 1.1.2014 tehtyä sopimusta niiden lausekkeiden osalta, joiden perusteella sillä on oikeuksia, ilman että hallinnollinen menettely olisi koskenut kyseistä sopimusta, mikä on vaikuttanut kielteisesti sen prosessuaalisiin oikeuksiin. SEUT-sopimuksen 101 ja 102 artiklan mukaisissa menettelyissä sovellettavista käytännesäännöistä annetusta komission tiedonannosta (EUVL 2011, C 308, s. 6) ilmenee, että jotta sitoumus voidaan hyväksyä, sen on muun muassa oltava siinä mielessä suoraan voimaan tuleva, että se ei saa riippua sellaisten kolmansien osapuolten suostumuksesta, joita se ei sido. Näin ollen silloin, jos sitoumus tarkoittaa sopimussuhteen muuttamista, joka edellyttää sopimuspuolten suostumusta, kuten tässä tapauksessa, komission on hylättävä sitoumusta koskeva tarjous. Koska komissio on poikennut omasta tiedonannostaan esittämättä tälle mitään perusteluja riidanalaisessa päätöksessä, tämä päätös pitäisi kumota.

80 Komissio väittää ensinnäkin jälleen, että ehdotetuilla sitoumuksilla poistettiin asianmukaisella tavalla huolenaiheet, joita se oli esittänyt kilpailun kannalta, joten se ei ollut velvollinen tutkimaan itse ratkaisuja, jotka olisivat edullisempia tai vähemmän pakottavia.

81 Komissio vetoaa toiseksi siihen, että se on ottanut kolmansien osapuolten edut asianmukaisesti huomioon kehottaessaan niitä esittämään huomautuksiaan ja tutkiessaan ne.

82 Kolmanneksi komissio esittää BEUC:n tukemana, että riidanalaisella päätöksellä ei ole evätty kantajalta sen sopimusperusteisia oikeuksia eikä heikennetty riidanalaisten lausekkeiden arvoa. Päinvastoin on niin, että Paramount ei yksinomaan omasta tahdostaan enää noudata näitä lausekkeita tai kyseiset lausekkeet eivät enää sido sitä. Komissio korostaa tässä yhteydessä neljänneksi, että riidanalaisella

päätöksellä ei ole vaikutuksia kaikkiin nähden ja että se ei rajoita millään tavoin kantajan mahdollisuuksia nostaa kanne Paramountia vastaan sen sopimusvelvoitteiden noudattamatta jättämisen perusteella. Kun Paramountin tarjoamia sitoumuksia tutkitaan tältä kannalta, ne eivät riippuneet muun osapuolen suostumuksesta SEUT-sopimuksen 101 ja 102 artiklan mukaisissa menettelyissä sovellettavista käytännesäännöistä annetun komission tiedonannon 128 artiklassa tarkoitetulla tavalla. Myöskään 1.1.2014 tehtyyn sopimukseen ei sisältynyt riidanalaisen päätöksen toisen perustelukappaleen b kohdassa kuvattua vastaavaa lauseketta.

83 Aluksi on tutkittava kolmannen kanneperusteen toinen osa, joka koskee sitä, että kolmansien osapuolten, kuten kantajan, sopimusperusteisia oikeuksia on heikennetty suhteellisuusperiaatteen vastaisesti.

84 Sitä vastoin perustelut, joita on esitetty tämän kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä ja jotka koskevat suhteellisuusperiaatteen loukkaamista siltä osin kuin sitoumukset, joiden noudattaminen määrättiin velvoittavaksi, eivät perustuisi asianmukaiseen huolenaiheita koskevaan esitykseen ja niillä mentäisiin pidemmälle kuin olisi ollut tarpeen tosiasiallisesti esitettyjen huolenaiheiden poistamiseksi (ks. edellä 77 ja 78 kohta), ovat todellisuudessa päällekkäisiä niiden perustelujen kanssa, joita on esitetty toisen kanneperusteen tueksi. Ne tutkitaan siis toisen kanneperusteen yhteydessä.

85 Osapuolten perusteluista ilmenee, että ne ovat yhtä mieltä lähtökohdasta, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen kaltaisesta toimesta ei voi laillisesti seurata 1.1.2014 tehdyn sopimuksen riidanlaisten lausekkeiden poistaminen kantajaan nähden. Komissio väittää näet vastauksena perusteluun, jonka kantaja on esittänyt tässä yhteydessä (ks. edellä 79 kohta), että riidanalaisella päätöksellä ei ole tällaista vaikutusta, vaan sillä velvoitetaan yksinkertaisesti Paramount ilmoittamaan sopimuskumppaneilleen aikomuksestaan olla enää noudattamatta riidanalaisia lausekkeita. Komission mielestä tämä velvoite ei vaikuta millään tavoin arviointiin, jonka kansallinen tuomioistuin voisi esittää kyseisten lausekkeiden pätevyydestä sellaisen kanteen perusteella, jonka kantaja päättäisi nostaa Paramountia vastaan kyseisessä tuomioistuimessa.

86 Taloudellisten toimijoiden oikeus rakentaa suhteensa haluamallaan tavalla, siten kuin tämä tahto on ilmaistu niiden tekemissä sopimuksissa, kuuluu sopimusvapauden piiriin. Sopimusvapaus, joka käsittää taloudellisen yhteistyökumppanin valinnan vapauden ja sopimuksen sisällön määrittelemisen, taataan Euroopan unionin perusoikeuskirjan 16 artiklassa, jossa vahvistetaan elinkeinovapaus (tuomio 22.1.2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, 42 ja 43 kohta).

87 Vaikka elinkeinovapaus ei ole ehdoton, vaan sitä on arvioitava sen tehtävän perusteella, joka sillä on yhteiskunnassa, sen käyttämistä voidaan perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti rajoittaa ainoastaan lailla ja kyseisen vapauden olennaista sisältöä noudattaen (ks. vastaavasti tuomio 22.1.2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, 45–48 kohta).

88 Asetuksen N:o 1/2003 9 artiklasta ilmenee tässä yhteydessä (ks. edellä 34 kohta), että tarjouksen, jonka yritys esittää tämän säännöksen perusteella, on oltava ”sitoumus”. Siihen on sisällyttävä myönnytys eli sellaisten menettelytapojen mahdollisuuden rajoittaminen, joihin yritys saattaisi ryhtyä. Tämän sitoumuksen on oltava joko velvollisuus toimia tietyllä tavalla tai velvollisuus pidättyä jostain toiminnasta.

89 Jos komissio arvioi, että tarjottu sitoumus on omiaan poistamaan sen huolenaiheet, se voi lisäksi määrätä sen noudattamisen velvoittavaksi tekemällä sitä tarjonnutta yritystä koskevan päätöksen, ilman että tämä toimielin voisi kuitenkaan vahvistaa kyseisellä päätöksellä, onko kilpailusääntöjä rikottu tai rikotaanko niitä edelleen. Kuten tässä tapauksessa, tämä päätös osoitetaan vain sitoumuksen tarjonneille yrityksille ja se velvoittaa vain niitä SEUT 288 artiklan neljännen kohdan mukaisesti.

90 On siis todettava kantajan ja komission tavoin, että asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan nojalla tehtävän päätöksen tavoitteena tai vaikutuksena ei voi olla se, että sitoumuksen noudattaminen määrättäisiin edellä 88 kohdassa tarkoitetulla tavalla sellaisia toimijoita velvoittavaksi, jotka eivät ole sitä tarjonneet eivätkä hyväksyneet.

91 Tällainen mahdollisuus olisi näet ristiriidassa asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan ja johdanto-osan 13 perustelukappaleen sanamuodon kanssa (ks. edellä 35 kohta), sillä niistä seuraa, että komission hyväksymien sitoumusten noudattaminen on määrättävä niitä ehdottaneita yrityksiä velvoittavaksi. Tämä lähestymistapa näkyy myös SEUT-sopimuksen 101 ja 102 artiklan mukaisissa menettelyissä sovellettavista käytännesäännöistä annetun komission tiedonannon 115 kohdassa. Tässä kohdassa todetaan, että ”jos komissio hyväksyy sitoumukset, se voi tehdä päätöksen, jolla sitoumuksista tulee menettelyn osapuolia velvoittavia”. On kiistatonta, että koska kantaja ei kolmantena osapuolena ole saanut väitetiedoksiantoa, se ei ole ollut sen ”menettelyn osapuoli”, jonka komissio on aloittanut yksinomaan Paramountia ja Skyta vastaan. Jos sitoumus käsittää sen, että jätetään soveltamatta sopimuslauseketta, jolla annetaan oikeuksia jollekin kolmannelle osapuolelle, sillä, että komissiolle annettaisiin toimivalta määrätä sen noudattaminen kyseistä kolmatta osapuolta velvoittavaksi ilman että tämä olisi sitä tarjonnut ja ilman että komissio olisi pannut menettelyä vireille sitä vastaan, puututtaisiin näin ollen kyseisen toimijan sopimusvapauteen asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan säännöksiä pidemmälle menevällä tavalla.

92 Tätä päätelmää tukee lisäksi SEUT-sopimuksen 101 ja 102 artiklan mukaisissa menettelyissä sovellettavista käytännesäännöistä annetun komission tiedonannon 128 kohta, jonka sanamuoto on seuraava:

”Sitoumusten on oltava selviä ja suoraan voimaan tulevia [toisin sanoen niiden täytäntöönpano ei saa olla riippuvainen sellaisen kolmannen osapuolen tahdosta, jota sitoumukset eivät velvoita]. Kun sitoumuksia ei voida panna täytäntöön ilman kolmansien osapuolten suostumusta (esimerkiksi kun kolmannella osapuolella, joka ei sitoumusten perusteella olisi sopiva ostaja, on etuoikeus), yrityksen olisi toimitettava näyttöä kolmannen osapuolen sopimuksesta.”

93 Tässä yhteydessä tulee esiin kysymys siitä, onko riidanalaisen päätöksen tavoitteena tai seurauksena se, että Paramountin tarjoama sitoumus rinnastetaan asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan vastaisesti kantajan tarjoamaan sitoumukseen, kun otetaan huomioon riidanalaisen päätöksen sanamuoto sekä oikeudellinen asiayhteys, jossa se on tehty.

94 Tässä yhteydessä on korostettava, että ensinnäkin riidanalaisen päätöksen 1 artiklan mukaan sen liitteessä esitetyt sitoumukset velvoittavat Paramountia sekä sen seuraajia ja tytäryhtiöitä. Riidanalaisesta päätöksestä ei siten ilmene, että sillä asetettaisiin mitään velvoitetta Paramountin sopimuskumppaneille, kuten kantajalle.

95 Toiseksi se, että Paramount sitoutuu yleisesti olemaan vaatimatta tuomioistuimessa televisiolähetystoiminnan harjoittajia noudattamaan velvoitetta olla ryhtymättä passiiviseen myyntiin yksinoikeusalueensa ulkopuolella, kuten riidanalaisen päätöksen liitteessä olevassa 2.2 kohdan a alakohdassa määrätään, merkitsee automaattisesti sitä, että Paramount ei noudata velvoitettaan kieltää tällainen myynti, kuten saman liitteen 2.2 kohdan b alakohdassa määrätään. Tämä sitoumus aiheuttaa puolestaan automaattisesti sen, että se kyseenalaistaa sopimusperusteisen oikeuden, joka Paramountin sopimuskumppaneina olevilla televisiolähetystoiminnan harjoittajilla on Paramountiin nähden ja joka koostuu siitä, että Paramount takaa jokaiselle niistä ehdottoman alueellisen yksinoikeuden kunkin maksutelevisiotuotantoa koskevan lisenssisopimuksen kohteen osalta.

96 Tällaisessa asiayhteydessä tulee esiin kysymys siitä, aiheuttaako tämän lopputuloksen itse riidanalainen päätös, missä tapauksessa kyseessä olisi korjaamaton vaikutus sellaiseen kolmanteen osapuoleen nähden, joka ei ole tarjonnut eikä hyväksynyt sitoumusta, jonka noudattaminen on määrätty velvoittavaksi, vai onko, kuten komissio esittää, Paramountin ilmoitus olla enää noudattamatta

riidanalaisia lausekkeita lähinnä toimi, jonka Paramount toteuttaa omalla riskillään ja joka ei vaikuta millään tavoin sen sopimuskumppaneiden mahdollisuuteen saattaa asia kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja vaatia kyseisten lausekkeiden noudattamista tai vahingonkorvausta.

97 Tässä yhteydessä on muistutettava, että asetuksen N:o 1/2003 16 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”kun kansalliset tuomioistuimet antavat ratkaisuja [SEUT 101] tai [SEUT 102] artiklan nojalla sopimuksista, päätöksistä tai menettelytavoista, joista komissio on jo tehnyt päätöksen, ne eivät voi tehdä päätöksiä, jotka olisivat ristiriidassa komission tekemän päätöksen kanssa”.

98 Asetuksen N:o 1/2003 johdanto-osan 13 perustelukappaleessa esitetään kuitenkin, että sitoumuksia koskevat päätökset ”eivät vaikuta kilpailuviranomaisten ja jäsenvaltioiden tuomioistuinten valtuuksiin tehdä [toteamusta kilpailusääntöjen rikkomisesta] ja päättää tapauksesta”. Samalla tavoin asetuksen N:o 1/2003 johdanto-osan 22 perustelukappaleessa todetaan, että ”komission tekemät sitoumuksia koskevat päätökset eivät vaikuta tuomioistuinten ja jäsenvaltioiden kilpailuviranomaisten toimivaltaan soveltaa [SEUT 101] ja [SEUT 102] artiklaa”.

99 Toisin kuin päätökset, joita tehdään asetuksen N:o 1/2003 7 artiklan nojalla, päätös, jolla määrätään sitoumusten noudattaminen velvoittavaksi tämän asetuksen 9 artiklan mukaisesti, ei näet sisällä perusteluja, joilla luonnehdittaisiin tutkittavaa SEUT 101 artiklan rikkomista, eikä se merkitse sitä, että tämä menettelytapa kuuluisi viimeksi mainitun määräyksen soveltamisalaan. Asetuksen N:o 1/2003 9 artikla perustuu prosessiekonomiaa koskeviin näkemyksiin, ja sen tarkoituksena on varmistaa SEUT-sopimuksen kilpailusääntöjen tehokas soveltaminen tekemällä päätöksiä, joilla osapuolten ehdottamat ja komission asianmukaisina pitämät sitoumukset määrätään velvoittaviksi, jotta tarjotaan nopein ratkaisu sen toteamiin kilpailua koskeviin ongelmiin. Tässä yhteydessä komission tehtävänä on ainoastaan tutkia ja mahdollisesti hyväksyä asianomaisten yritysten ehdottamat sitoumukset ottamalla huomioon ongelmat, jotka se on yksilöinyt ennakkoarvioinnissaan, sekä päämäärät, joita se tavoittelee (tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 38 ja 40 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 23.11.2017, Gasorba ym., C-547/16, EU:C:2017:891, 25 kohta).

100 Kuten komissio esittää, tästä seuraa, että kun riidanalaisella päätöksellä määrätään, että Paramount ei saa enää noudattaa riidanalaisia lausekkeita suhteissaan sopimuskumppaneihinsa, tämä velvollisuus ei vaikuta millään tavoin kantajan nostamaa kannetta käsittelevien kansallisten tuomioistuinten toimivaltaan arvioida, ovatko nämä lausekkeet tosiasiallisesti SEUT 101 artiklan 1 kohdan vastaisia, ja tehdä tästä tarvittaessa päätelmiä, jotka ovat välttämättömiä saman artiklan 2 kohdan sekä kansallisen lainsäädännön nojalla. Tässä yhteydessä riidanalainen päätös voi enintään vaikuttaa kansallisen tuomioistuimen arviointeihin vain siltä osin kuin se sisältää ennakkoarvioinnin, joka kansallisen tuomioistuimen on otettava huomioon vain viitteenä tutkittavan sopimuksen kilpailunvastaisuudesta SEUT 101 artiklan 1 kohdan kannalta (tuomio 23.11.2017, Gasorba ym., C-547/16, EU:C:2017:891, 27 ja 29 kohta). Summaarisuutensa ja alustavuutensa takia asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan 1 kohdan mukaiseen päätökseen sisältyvä komission kilpailuoikeudellinen arviointi ei siis voi viime kädessä estää kansallista tuomioistuinta päätymästä samassa asiassa lisäselvitysten ja perusteellisemman tutkinnan perusteella täysin tai osittain komission arvioinnista poikkeavaan tulokseen (julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotus Gasorba ym., C-547/16, EU:C:2017:692, 33 ja 35 kohta).

101 Näin ollen se, että komissio on määrännyt yrityksen yksin esittämät sitoumukset velvoittaviksi, ei merkitse sitä, ettei muilla yrityksillä olisi mahdollisuutta suojata mahdollisia oikeuksiaan suhteissaan kyseiseen yritykseen (tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 49 kohta).

102 Jos kansallinen tuomioistuin arvioi tässä yhteydessä selvityksensä perusteella ja tutkittuaan mahdollisuutta käyttää asetuksen N:o 1/2003 15 ja 16 artiklassa säädettyjä keinoja, että riidanalaiset lausekkeet ovat SEUT 101 artiklan 1 kohdan vastaisia eivätkä täytä saman artiklan 3 kohdan edellytyksiä, sen tehtävänä on antaa ratkaisu niiden mitättömyydestä SEUT 101 artiklan 2 kohdan nojalla. Jos se sitä vastoin katsoo, että riidanalaiset lausekkeet eivät ole SEUT 101 artiklan 1 kohdan

vastaisia tai että ne täyttävät tämän artiklan 3 kohdan edellytykset, sen on tarvittaessa arvioitava käsiteltävänään olevan vaatimuksen perusteltavuutta, koska SEUT 101 artikla ei estä riidanalaisten lausekkeiden soveltamista.

103 Jos kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan oikeudenkäynnin lopputuloksena on viimeksi mainitussa tapauksessa, että Paramount rikkoo sitoumusta, jonka noudattaminen on määrätty velvoittavaksi riidanalaisella päätöksellä, komission on tarvittaessa aloitettava menettely uudelleen asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti, missä tapauksessa kansallisen tuomioistuimen päätös ei sido tätä toimielintä (ks. vastaavasti tuomio 14.12.2000, Masterfoods ja HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 48 kohta, ja tuomio 25.11.2014, Orange v. komissio, T-402/13, EU:T:2014:991, 27 kohta).

104 Edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, että riidanalainen päätös ei heikennä kantajan mahdollisuutta saattaa asia kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja vaatia, että tämä toteaa riidanalaiset lausekkeet SEUT 101 artiklan 1 kohdan mukaisiksi ja tekee Paramountin osalta kansallisen lainsäädännön mukaiset päätelmät, ilman että poissuljettaisiin sitäkään mahdollisuutta, että se määrää asianosaisten etujen suojaamiseksi turvaamistoimia, jotka ovat voimassa siihen asti, kun kyseinen tuomioistuin antaa lopullisen päätöksen asiassa (ks. vastaavasti tuomio 14.12.2000, Masterfoods ja HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 58 kohta).

105 Lisättäköön vielä, että kantaja olisi ollut olennaisilta osin samanlaisessa tilanteessa, jos Paramount olisi tehnyt oman tutkimuksensa ennen komission toimenpiteitä ja todennut, että riidanalaiset lausekkeet saattaisivat vaikuttaa ongelmallisilta SEUT 101 artiklan 1 kohdan kannalta, sekä ilmoittanut aikomuksestaan olla enää noudattamatta niitä vetoamalla tältä osin SEUT 101 artiklan 2 kohtaan.

106 Komissio on siis tehdessään riidanalaisen päätöksen toiminut sen harkintavallan rajoissa, joka sille on annettu asetuksen N:o 1/2003 9 artiklassa, ja suojellut sen tavoitetta, jonka perustana ovat prosessiekonomiaan ja tehokkuuteen liittyvät näkökohdat (ks. edellä 99 kohta), ilman että se olisi loukannut kantajan sopimusperusteisia tai prosessuaalisia oikeuksia enempää kuin on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.

107 Tässä yhteydessä SEUT-sopimuksen 101 ja 102 artiklan mukaisissa menettelyissä sovellettavista käytännesäännöistä annetun komission tiedonannon (ks. edellä 92 kohta) 128 artiklaa on tulkittava siten, että se ei merkitse sitä, että yksinomaan asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan nojalla tehdyllä päätöksellä, joka koskee sellaisen yrityksen sopimussuhteita, joka on tarjonnut sitoumuksen kolmansien osapuolten kanssa, vaikutettaisiin näiden kolmansien osapuolten sopimusperusteisiin oikeuksiin, vaan se on edellytys, jolla pyritään takaamaan sitoumuksen tehokkuus, jotta komissio hyväksyisi sen. Kun siis komissio on sisällyttänyt 128 kohdan kyseiseen tiedonantoon, sen tarkoituksena tai vaikutuksena ei ole ollut poissulkea sitä, että komissio hyväksyy nyt käsiteltävän kaltaisessa tapauksessa käyttämällä harkintavaltaa, joka sille on annettu tällä alalla, Paramountin sitoumuksen ilmoittaa sopimuskumppaneilleen aikomuksestaan jättää riidanalaisia lausekkeita noudattamatta, vaikka on edelleen mahdollista, että kansallinen tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi kantaja on asian saattanut, toteaa, että kyseiset lausekkeet eivät ole ristiriidassa SEUT 101 artiklan 1 kohdan kanssa.

108 Tästä seuraa, että kun komissio on määrännyt riidanalaisen päätöksen liitteessä olevissa 2.2 ja 2.3 kohdassa olevien sitoumusten noudattamisen Paramountia velvoittavaksi, se ei ole ylittänyt sille asetuksen N:o 1/2003 9 artiklassa annettua harkintavaltaa eikä loukannut tässä yhteydessä suhteellisuusperiaatetta, joten ensimmäisen kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan rikkomista niiden huolenaiheiden määrittämisen osalta, jotka vahvistetuilla sitoumuksilla on tarkoitus poistaa

109 Kantaja esittää Ranskan tasavallan tukemana, että komission hyväksymillä sitoumuksilla ei poisteta kilpailua koskevia huolenaiheita, joita esitettiin tämän toimielimen tekemässä ennakkoarvioinnissa. Riidanalaisen päätöksen tarkoituksena on sen mielestä erityisesti tutkia Paramountin ja Skyn välisiä sopimuksia, jotka liittyvät audiovisuaalisten teosten jakeluun Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Irlannissa. Komissio on määrännyt sitoumusten noudattamisen velvoittavaksi koko ETAssa tutkimatta oikeudellista ja taloudellista asiayhteyttä, joka liittyy sopimuksiin, joita yhtäältä Paramount ja toisaalta muut ETAssa toimivat yleisradiotoiminnan harjoittajat kuin Sky ovat tehneet keskenään. Kun komissio on pitänyt lähtökohtana sitä, että kaikkia Yhdistyneiden kuningaskunnan ja Irlannin markkinoihin liittyviä ennakkoarviointeja voitaisiin implisiittisesti soveltaa Ranskan markkinoihin, jotka eivät ole olleet arvioinnin kohteena, se on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, josta seuraa oikeudellinen virhe. Komissio on lisäksi määrännyt samat seuraukset Skylle ja kantajalle, vaikka näillä kahdella yleisradiotoiminnan harjoittajalla ei ole ollut samoja prosessuaalisia oikeuksia, mistä on seurannut, että kantajan puolustautumisoikeuksia on loukattu. Komission lähestymistavasta tulee vielä ristiriitaisempi sen jälkeen kun Yhdistynyt kuningaskunta irtautuu ETAsta, koska velvoittaviksi määrättyjä sitoumuksia sovellettaisiin yksinomaan markkinoilla, jotka eivät ole olleet komission minkäänlaisen ennakkoarvioinnin kohteena.

110 Kantaja ja Ranskan tasavalta lisäävät, että komission olisi pitänyt tässä asiayhteydessä aloittaa menettely, joka olisi koskenut kaikkia Paramountin tekemiä jakelusopimuksia, ja antaa siten kaikille sopimuspuolille mahdollisuus vastata väitetiedoksiantoon. Lisäksi komission olisi pitänyt vastaavasti määrätä velvoittaviksi osa Paramountin sitoumuksista ja jättää tämän tehtäväksi vapautua velvoitteistaan kolmansia osapuolia kohtaan. Tästä seuraa niiden mielestä, että kun komissio on määrännyt ehdotettujen sitoumusten noudattamisen velvoittavaksi Paramountin kaikissa sopimussuhteissa ETAssa, se on ylittänyt valtuutensa ja rikkonut siten asetuksen N:o 1/2003 9 artiklaa.

111 Komissio kiistää tämän kanneperusteen oikeellisuuden.

112 Kuten edellä 84 kohdassa esitetään, kolmannen kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä esitetyt suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskevat perustelut on tutkittava yhdessä toisen kanneperusteen tueksi esitettyjen perustelujen kanssa. Kaikki nämä perustelut koskevat näet sitä, onko komissio riidanalaisen päätöksen tehdessään heikentänyt kantajan asemaa suhteettomalla ja perusteettomalla tavalla, kun otetaan huomioon tämän toimielimen esittämien kilpailuun liittyvien huolenaiheiden laatu ja maantieteellinen ulottuvuus.

113 On muistettava, että asetuksen N:o 1/2003 7 ja 9 artiklassa säädettyjen järjestelyjen erityispiirteet ja kyseisessä asetuksessa näihin molempiin säännöksiin perustuvat toimintakeinot ovat erilaisia, mikä merkitsee sitä, että komissiolle kuuluva velvollisuus varmistaa suhteellisuusperiaatteen noudattaminen on ulottuvuudeltaan ja sisällöltään erilainen sen mukaan, kumman artiklan yhteydessä sitä tarkastellaan (tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 38 kohta).

114 Erityisesti pantaessa suhteellisuusperiaatetta täytäntöön asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan yhteydessä on vain tarkistettava, että tarjotuilla sitoumuksilla poistetaan komission asianomaisille yrityksille esittämät huolenaiheet ja että kyseiset yritykset eivät ole esittäneet vähemmän pakottavia sitoumuksia, joilla huolenaiheet voidaan poistaa yhtä asianmukaisesti. Tarkastusta tehdessään komission on otettava huomioon kolmansien edut, mutta sillä ei ole velvollisuutta hakea itse sille ehdotetuista sitoumuksista vähemmän pakottavia tai lievempiä ratkaisuja (tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41 ja 61 kohta).

115 Yhtäältä asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan perusteella sitoumuksia esittävät yritykset hyväksyvät näet tietoisesti sen, että niiden myönnytyksillä saatetaan ylittää se, mitä komissio itse voisi niiltä edellyttää päätöksessä, jonka se tekisi kyseisen asetuksen 7 artiklan perusteella yksityiskohtaisen tutkinnan

jälkeen. Kyseisiä yrityksiä vastaan vireille pannun kilpailusääntöjen rikkomista koskevan menettelyn päättämisen ansiosta yritykset voivat sitä vastoin välttää sen, ettei kilpailuoikeuden rikkomista todeta eikä sakkoa mahdollisesti määrätä (tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 48 kohta).

116 Toisaalta on niin, että – kuten edellä 101 kohdassa esitettiin – se, että komissio on määrännyt yrityksen yksin esittämien sitoumusten noudattamisen velvoittavaksi, ei merkitse sitä, ettei muilla yrityksillä olisi mahdollisuutta suojata mahdollisia oikeuksiaan suhteissaan kyseiseen yritykseen (tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 49 kohta). Tässä yhteydessä arvioinneista, jotka liittyvät vaikutuksiin, joita riidanalaisella päätöksellä on kantajan osalta (ks. edellä 85–104 kohta), ilmenee, että kantaja voi saattaa asian kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja vaatia tätä toteamaan riidanalaiset lausekkeet SEUT 101 artiklan 1 kohdan mukaisiksi ja tekemään tästä Paramountin osalta kansallisen lainsäädännön mukaiset päätelmät, ilman että suljettaisiin pois sitäkään mahdollisuutta, että asianosaisten etujen suojaamiseksi määrätään turvaamistoimia, jotka ovat voimassa siihen asti, kun se antaa lopullisen päätöksen asiassa (ks. vastaavasti tuomio 14.12.2000, Masterfoods ja HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 58 kohta).

117 Tästä seuraa, että kolmansien osapuolten edun ottaminen huomioon sitoumuksia koskevassa menettelyssä edellyttää sitä, että komission on määrättävä ehdotettujen ja sen kilpailun osalta esittämät huolenaiheet yhtä asianmukaisella tavalla poistavien eri tyyppisten sitoumusten joukosta velvoittavaksi se, jolla on niiden osalta vähäisin vaikutus, kun päätöksen adressaatti panee sen täytäntöön.

118 Edellä 43–58 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee ensinnäkin, että riidanalaisten lausekkeiden tavoitteena on niiden laadun perusteella kansallisten markkinoiden eristäminen koko ETAssa ilman että niiden taloudellisen ja oikeudellisen asiayhteyden perusteella voitaisiin todeta, että ne ovat omiaan heikentämään kilpailua. Näin ollen komission esittämät huolenaiheet koskevat pätevästi koko tätä maantieteellistä aluetta, joten tarjotut ja velvoittaviksi määrätyt sitoumukset ovat sen mukaisia, ilman että komissio olisi velvollinen tutkimaan asianomaisia kansallisia markkinoita yksitellen. Perustelut, joita kantaja on tässä yhteydessä esittänyt sekä toisen kanneperusteen (ks. edellä 109 kohta) että kolmannen kanneperusteen (ks. edellä 77 ja 78 kohta) osalta, ovat siis merkityksettömiä.

119 Toiseksi tässä tapauksessa komissiolle ei ole ehdotettu sitoumusta, joka poistaisi yhtä asianmukaisella tavalla huolenaiheet, joita komissio on esittänyt kilpailun osalta, ja jonka täytäntöönpanolla Paramountin toimesta olisi ollut vähäisemmät vaikutukset kantajaan. Missään tapauksessa mikään tällainen sitoumus ei vaikuta ilmeisen asianmukaiselta poistamaan yhtä tehokkaasti komission esittämät huolenaiheet ilman että Paramount määrätään olemaan enää noudattamatta riidanalaisia lausekkeita.

120 Kolmanneksi perustelu, jonka mukaan sitoumuksilla on haitallinen vaikutus kulttuurien monimuotoisuuteen koko ETAssa, koska televisiolähetystoiminnan harjoittajat menettävät tuloja, joita ne voisivat kohdistaa eurooppalaisten elokuvien tuotantoon, on hylättävä edellä 57 ja 69 kohdassa esitetyistä syistä.

121 Neljänneksi on niin, että siltä osin kuin kantaja, Ranskan tasavalta, EFADs, UPC ja C More Entertainment viittaavat perusteluissaan implisiittisesti siihen, että olisi olemassa ylittämättömiä käytännön esteitä, jotka estävät rajat ylittävien lähetyspalvelujen suorittamisen Ranskan markkinoille, on todettava, että ne eivät esitä mitään seikkaa, joka voisi näyttää tämän seikan toteen. Lisäksi 3 artiklan sisällyttäminen 1.1.2014 tehtyyn sopimukseen on erityisen ratkaiseva päinvastainen indisio (ks. vastaavasti tuomio 20.1.2016, Toshiba Corporation v. komissio, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 33 ja 47 kohta).

122 Näissä olosuhteissa viidenneksi perustelut, joissa nojaudutaan erityisesti siihen, että kantajalla ei ole ollut samoja prosessuaalisia oikeuksia kuin Skylla, ja Yhdistyneen kuningaskunnan tulevaan eroon Euroopan unionista, ovat niin ikään merkityksettömiä. Kolmansien osapuolten edun huomioon ottamisella sitoumuksia koskevan menettelyn yhteydessä on näet edellä 115–117 kohdassa esitetty merkitys, joten perustelu, jossa nojaudutaan kantajalla muuna henkilönä, jota asia koskee, oleviin rajoitettuihin prosessuaalisiin oikeuksiin, on hylättävä edellä 119 kohdassa esitetyistä syistä. Väitteestä, joka koskee Yhdistyneen kuningaskunnan tulevaa eroa unionista, on riittävää muistuttaa, että riidanalaisten lausekkeiden tarkoituksena on eristää kansalliset markkinat koko ETAssa, joten tämä ero ei missään tapauksessa vaikuttaisi komission esittämien huolenaiheiden pätevyyteen (ks. edellä 118 kohta).

123 Edellä esitetystä ilmenee, että komissio ei ole riidanalaisen päätöksen tehdessään ylittänyt toimivaltaa, joka sille on annettu asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan nojalla, eikä loukannut suhteellisuusperiaatetta, kuten kantaja väittää kolmannen kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä.

124 Toinen kanneperuste samoin kuin kolmannen kanneperusteen ensimmäinen osa on siis hylättävä.

Neljäs kanneperuste, joka koskee harkintavallan väärinkäyttöä

125 Kantajan mielestä se, että on hyväksytty koko ETAn kattavia sitoumuksia, jotka eivät poista kilpailua koskevia huolenaiheita, kuten toisen kanneperusteen yhteydessä on esitetty, merkitsee sitä, että riidanalainen päätös on tehty lainvastaisin perustein, mikä merkitsisi myös harkintavallan väärinkäyttöä. Komissio on lisäksi asettanut itsensä unionin lainsäätäjän asemaan ja tehnyt siten lainsäätäjän toimivallan tyhjäksi tekemällä valinnat sen puolesta, sillä unionin lainsäätäjän käsiteltävänä on geosuodattamista audiovisuaalisten teosten levittämisessä koskeva asia. Lainsäädäntömenettelyn kulku samoin kuin myös riidanalaisen päätöksen vaikutukset, jotka ovat huomattavasti päätöksen tarkoitusta laajemmat, osoittavat komission tahdon määrätä tosiasiallisesti sääntelystä antamalla ennakkoratkaisu muidenkin vireillä olevien tutkimusten tuloksista. Kantaja pyytää lisäksi unionin yleistä tuomioistuinta kehottamaan komissiota ilmoittamaan valmistelutoimet, jotka liittyvät riidanalaiseen päätökseen ja kyseiseen lainsäädäntöprosessiin, jotta harkintavallan väärinkäyttöä koskevat vakavat indisiot saisivat lisätukea.

126 EFADs vetoaa siihen, että komissio ei ole julkaissut täydellistä versiota tarjotuista sitoumuksista eikä antanut muiden henkilöiden, joita asia koskee, tutustua väitetiedoksiantoon.

127 Komissio kiistää neljännen kanneperusteen perusteltavuuden.

128 On muistettava, että kyseessä on harkintavallan väärinkäyttö, jos toimielin käyttää toimivaltaansa yksinomaan tai ainakin olennaisilta osin muiden kuin esitettyjen päämäärien saavuttamiseksi tai perustamissopimuksessa asian käsittelyjärjestykseksi erityisesti määrätyn menettelyn välttämiseksi (tuomio 25.1.2007, Dalmine v. komissio, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 99 kohta).

129 Kuten edellä 118 kohdasta ilmenee, tarjotut ja velvoittaviksi määrätyt sitoumukset ovat komission esittämien kilpailua koskevien huolenaiheiden mukaisia koko ETAn osalta. Näin ollen kantajan perustelu, jonka mukaan komissio olisi käyttänyt harkintavaltaansa väärin, koska kyseisillä sitoumuksilla ei poistettaisi esitettyjä huolenaiheita, perustuu virheelliseen lähtökohtaan.

130 Kantajan muista perusteluista, jotka koskevat väitettyä lainsäädäntöprosessin tekemistä tyhjäksi, on todettava, että niin kauan kuin tällainen prosessi ei ole johtanut säädöksen antamiseen, se ei vaikuta komissiolle SEUT 101 artiklan ja asetuksen N:o 1/2003 nojalla annettuihin valtuuksiin. Näin ollen se, että komissio on käyttänyt näitä valtuuksia määräämällä Paramountin tarjoamien sitoumusten

noudattamisen sitä velvoittavaksi sillä aikaa kun lainsäädäntömenettely oli vireillä nyt käsiteltävän asian kohteena olevien kaltaisten oikeuksien osalta, ei ole omiaan osoittamaan harkintavallan väärinkäyttöä.

131 Lopuksi on todettava, että EFADsin esittämät väitteet, jotka koskevat tarjottujen sitoumusten julkaisemista ja tutustumista väitetiedoksiantoon, ovat todellisuudessa perusteita, joita kantaja ei ole esittänyt, joten ne on jätettävä tutkimatta. Joka tapauksessa yrityksillä ja muilla yhteisöillä, jotka eivät ole asetuksen N:o 1/2003 27 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja asianomaisia osapuolia, on asetuksen N:o 1/2003 27 artiklan 4 kohdassa ja asetuksen N:o 773/2004 13 artiklassa tarkoitetut oikeudet, joita komissio on tässä tapauksessa kunnioittanut (ks. edellä 4 ja 5 kohta).

132 Neljäs kanneperuste, samoin kuin kanne kokonaisuudessaan, on siis hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

133 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

134 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdassa määrätään lisäksi, että jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja työjärjestyksen 138 artiklan 3 kohdan mukaan unionin yleinen tuomioistuin voi määrätä, että muu kuin 1 ja 2 kohdassa mainittu väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

135 Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut, lukuun ottamatta Ranskan tasavallan, EFADsin, UPC:n ja C More Entertainmentin väliintuloihin liittyviä kuluja, ja korvaamaan BEUC:n oikeudenkäyntikulut näiden vaatimusten mukaisesti.

136 Lisäksi on määrättävä, että Ranskan tasavalta, EFADs, UPC ja C More Entertainment vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, minkä lisäksi ne on velvoitettava korvaamaan komissiolle niiden väliintulosta aiheutuneet kulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Groupe Canal + SA vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut, lukuun ottamatta Ranskan tasavallan, European Film Agency Directors – EFADsin, Union des producteurs de cinéman (UPC) ja C More Entertainment AB:n väliintuloihin liittyviä kuluja, ja korvaamaan Euroopan kuluttajaliiton (BEUC) oikeudenkäyntikulut.

3) Ranskan tasavalta, EFADs, UPC ja C More Entertainment vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan komissiolle näiden väliintuloista aiheutuneet kulut.

Gratsias Dittrich Ulloa Rubio

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä joulukuuta 2018.

Allekirjoitukset